

Soudní obhajoba

Petra Černocká

Včera jsem měla zvláštní sen,
že v černejch šatech jsi před soudem stál
a byl obžalován,
že pro lásku svou, trestný čin jsi spáchal.

Svět otočil se vzhůru dnem,
když předstoupit jsi měl před plný sál
a soudce se smál, když ortel svůj,
kladívkem Ti vyklepával.

A jako ve snu slyším ten hlas,
když na Tvou obhajobu přišel konečně čas.

Lásko má, jsem žhář,
jsem i zloděj a lhář,
já vím, že byl jsem to já,
kdo srdce zapálil a vzal Ti co se dá.

Jenže víš lásko, přiznám se rád,
i když měl bych se kát,
že si trest odpykám
i galeje snad, když budu smět dál Tě mít rád.

A když jsi tmavou chodbou šel,
dav lidí který kolem postával,
Tě kamenoval svými pohledy
a hrozil pěstí zdviženou,
četou mužů obklopen
jako bídný svůdce žen,
jsi mi připadal a ruce spoutaný,
ruce za zády jsi měl
a jako ve snu slyším ten hlas,
když jsi do tmy zakřičel svoje přiznání zas.

Lásko má, jsem žhář,
jsem i zloděj a lhář,
já vím, že byl jsem to já,
kdo srdce zapálil a vzal Ti co se dá.
Jenže víš lásko, přiznám se rád,
i když měl bych se kát, že si trest si odpykám
i galeje snad, když budu smět dál Tě mít rád.

Lásko má, jsem žhář,
jsem i zloděj a lhář,
já vím, že byl jsem to já,
kdo srdce zapálil a vzal Ti co se dá.

Jenže víš lásko, přiznám se rád,
i když měl bych se kát,
že si trest odpykám, i galeje snad,
když budu smět dál Tě mít rád.